

Tilhængere af en Forøgelse af Embedsmændenes Antal, og vi maa meget advare imod at komme ind paa at oprette nye Embeder, naar det ikke er absolut nødvendigt. Jeg tror, at der her i Landet er en ret stor Embedsstand.

Hvad dette specielle Tilfælde angaar, kan jeg for mit eget Vedkommende og paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser, de to foregaaende Talere har tilstrækkelig udviklet Nødvendigheden af Lønningsraadet. Jeg har selv, da jeg i sin Tid sad i Lønningskommissionen, set, hvilket stort Arbejde der er, og jeg tror, at Lønningsraadet ogsaa i Fremtiden vil faa store Opgaver. Alene dette at skabe Ensartethed indenfor de forskellige Administrationsgrene er en saa stor Ting, at der derved sikkert med Lethed vil spares de Penge, som den nye Embedsmand og det Personale, som slutter sig dertil, vil medføre. Det har tidligere været saaledes, som ogsaa paapeget af en tidligere Taler, at de forskellige Tjenestemænd indenfor de forskellige Administrationsgrene ikke alene sammenlignede hverandres Lønninger, men, hvad der er væsentligere, de forskellige Emolumenter, og hvad de ellers faar udover Lønningen, og det er netop Formaålet med Lønningsraadet at skaffe Ensartethed til Veje, ikke blot med Hensyn til selve Lønningen, men med Hensyn til Overarbejdspenge og særlige Ydelser. Jeg tror, at der ved Tilvejebringelsen af en saadan Ensartethed vil spares saa mange Penge for Staten, at vi rolig kan gaa med til at ansætte denne nye Embedsmand, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Der er kun et enkelt Punkt, jeg vil tillade mig at rette en Forespørgsel til den højtærede Finansminister om. I det oprindelige Lovforslag stod der i § 1, Stykke 7: „Herfra undtages dog Pensionsbestemmelser“. Denne Bestemmelse er udeladt i Folketinget. Jeg vil gerne spørge, hvorfor den var sat ind i det oprindelige Lovforslag, og hvorfor den er udeladt i Folketinget; det er muligt, den ikke behøvede at staa i Lovforslaget, men jeg kan ikke se Grunden til, at man har udeladt Bestemmelsen i Folketinget.

Vejstrup: Jeg skal paa mit Partis Vegne føje min Anbefaling til dem, som allerede er fremkommet for det foreliggende Lovforslag. Det drejer sig om en Ændring

i Tjenestemandsløvens § 48, som angaar Statens Lønningsraad. Det siger sig selv, at man i al Almindelighed maa søge den størst mulige Ensartethed tilvejebragt i Lønningssager, det var ogsaa det, som det Medlem, der sidst havde Ordet (Oluf Jensen), særlig pegede paa. For os, der sidder i selve Lønningsraadet, er det karakteristisk at se, at saa godt som alle Klager vedrørende Lønningssager, Honorarer eller lignende Ydelser fra Statens Side næsten aldrig begrundes med den Lidenhed, disse Ydelser har, men man drager næsten altid en Parallel, om jeg saa maa sige, mellem denne eller de Personer eller denne eller hin Slags Tjenestemænd; det er altsaa klart, at der ikke er den nødvendige Ensartethed til Stede. Man omtaler aldrig direkte sin egen Løns Lidenhed, man gør det altid paa den Maade, at man siger: Vi ønsker at stilles i Klasse med denne eller hin, som staar paa den og den Lønningssats. Det siger sig selv, at det Arbejde, som her skal udføres, vilde være ganske uoverkommeligt for Raadets Medlemmer, dersom ikke en enkelt Mand, i dette Tilfælde Formanden, paa Forhaand havde gennemgaaet og tilrettelagt Sagerne, før de kommer til Behandling i Lønningsraadet, og det siger ogsaa sig selv, at dette er et uhyre Arbejde, et for Raadet ganske nødvendigt og, jeg tør tilføje, et for Staten uhyre værdifuldt Arbejde, thi jeg tror, at den ærede sidste Taler har fuldkommen Ret i, at det er et Arbejde, som ganske sikkert vil spare Staten for adskillige Millioner, og selv om jeg ligesom andre ærede Medlemmer, der har talt saavel for Partiet Venstre som det konservative Folkeparti, ikke særlig er Tilhænger af at faa oprettet nye Stillinger, føler jeg mig overbevist om, at i det Øjeblik, man nægter denne Stilling, vil det være at spare paa Skillingen og lade Daleren springe.

Med Hensyn til, at det netop er den Mand, der i Øjeblikket staar som Formand for Lønningsraadet, man særlig har tænkt paa, finder jeg dette meget naturligt. Den Anerkendelse, han har hstet i Kraft af sit Arbejde ikke alene som Medlem af Lønningskommissionen, men ogsaa som Formand for Lønningsraadet, tror jeg er af den Beskaffenhed, at ingen kan underkende den eller komme udenom den, det er i Virkeligheden saaledes, at den Mand er, om jeg saa maa sige, Specialist i Lønningssager og Lønningsforhold, og naar man skal have Lønningsforholdene herhjemme organiseret paa en god og forstan-